

رابطه جو عاطفی خانواده با رشد خودمختاری و احساس تعلق به مدرسه در دانش آموزان دختر مقطع دوم متوسطه در ایام کرونا

سیدمحمد قلمکاریان^۱، مریم اسماعیلی بابادی^۲

^۱ عضو هیئت علمی، دانشگاه پیام نور، اصفهان، ایران.

^۲ دانشجوی کارشناسی ارشد مشاوره تحصیلی، دانشگاه پیام نور، اصفهان، ایران (نویسنده مسئول)

چکیده

هدف پژوهش حاضر بررسی رابطه میان جو عاطفی خانواده با رشد خودمختاری و احساس تعلق به مدرسه در دانش آموزان دختر مقطع دوم متوسطه در ایام کرونا بوده است. روش تحقیق از نوع توصیفی-همبستگی است. جامعه آماری این پژوهش را تمامی دانش آموزان دختر دوره دوم متوسطه شهر شهرکرد در سال تحصیلی ۱۳۹۹-۱۴۰۰ تشکیل داد که مطابق با آمارهای دریافتی حجم جامعه ۱۴۰۰ نفر برآورد شده است. نمونه این پژوهش ۳۰۰ نفر بودند که با روش نمونه گیری خوشه‌ای چند مرحله‌ای و بر اساس جدول انتخاب نمونه کرجسی و مورگان (۱۹۷۰) انتخاب شدند. ابزار گردآوری داده‌های پژوهش شامل پرسشنامه جو عاطفی خانواده نودرگاه‌فرد (۱۳۷۳)، پرسشنامه رشد خودمختاری آیووا (۱۹۸۶) و پرسشنامه احساس تعلق به مدرسه بری، بتی و وات (۲۰۰۴) بود. به منظور تجزیه و تحلیل داده‌ها از روش‌های آمار توصیفی مانند میانگین و انحراف معیار و روش‌های آمار استنباطی مانند ضریب همبستگی پیرسون استفاده شده است. یافته‌های پژوهش نشان داد میان نمره کل جو عاطفی خانواده با نمره کل رشد خودمختاری و حیطه‌های آن در سطح آلفای $p < 0.05$ رابطه مثبت و معنادار وجود دارد و زیر مقیاس‌های وابستگی متقابل، استقلال عاطفی-والدین و استقلال عاطفی دوستان و همسالان بیشترین ارتباط را با جو عاطفی خانواده دارند ($p < 0.01$). همچنین دیگر یافته پژوهش نشان داد بین نمره کل جو عاطفی خانواده با نمره کل احساس تعلق به مدرسه و زیرمقیاس‌های آن در سطح آلفای $p < 0.5$ رابطه منفی و معناداری وجود دارد و زیر مقیاس‌های مشارکت در اجتماع، مشارکت علمی و احساس احترام بیشترین ارتباط را با جو عاطفی خانواده دارند ($p < 0.01$).

واژه‌های کلیدی: جو عاطفی خانواده، رشد خودمختاری، احساس تعلق به مدرسه، کرونا.